

faa disse Midler. Det ærede Medlem Hr. Rode fortsatte videre, at han fra sin Side intet havde imod, at Regeringen gik. Dette er jo, kan man sige, for en Gangs Skyld aaben Tale. Og ethvert andet Parti, der stiller sig paa samme Maade som det ærede Medlem Hr. Rode, vil selvfølgelig ogsaa sige: Vi har ikke noget imod, at denne Regering gaar. Hvilke Partier stillede sig da paa den Maade? Ja, det gjorde jo først det ærede Medlem Hr. Rodes eget Parti, dernæst Socialdemokratiet, som heller ikke lagde Skjul paa, at de ikke vilde se nogen Ulykke i, at Regeringen gik, og endelig Erhvervspartiet. Hergennem stillede Erhvervspartiet sig altsaa afgjort i Sammen- spil med de to store Oppositionspartier; jeg understreger igen, at paa intet Punkt kan man kraftigere ramme en Regering end netop ved at nægte den de Midler, som er nødvendige for at føre Statsskibet videre. Det var i Virkeligheden det, man gjorde; thi at man søgte at antyde Veje, som skulde kunne give Penge, er naturligvis noget, man altid kan gøre, men som ikke betyder noget større, naar man ved, at de Veje, der antydes, dels ikke vil give de fornødne Penge og dels er fuldstændig ufremkommelige. Det er kun rimeligt, at vi fra vor Side ikke kunde føle os fristet til at lade Regeringen falde paa det finansielle, nægte at bevillige Regeringen de Midler, som var nødvendige for, at den kunde vedblive at regere, og Følgen blev jo altsaa ogsaa, at Regeringen fik de Skattelove, den maatte have, i Kraft af det konservative Folkepartis Tilslutning.

Et virkeligt Angrebepunkt har man utvivlsomt i Erhvervskrisen, og det er ogsaa en Kendsgerning, at denne Krise er blevet forsøgt udnyttet i den allerseneste Tid. Om der i denne Krise ogsaa er tre Instrumenter, der spiller sammen, ved jeg ikke, Erhvervspartiets Repræsentanter har ikke udtalt sig ved denne Lejlighed, Partiet har jo heller ikke nogen Repræsentant i Toldudvalget, og om Erhvervspartiets Repræsentanter ogsaa i denne Sag kunde ønske at fælde Regeringen, ved jeg ikke. Tilbage bliver de to store Partier, de Radikale og Socialdemokraterne. Hvad er det saa, man vil lokke os med til fra radikal Side, eller hvad er i det hele taget Meningen fra radikal Side? Er det overhovedet ikke Meningen at fremsætte noget egentligt Forslag, er det kun Meningen, at sige et eller andet, som man kan bruge ude paa Møder som Bevis for, at det konservative Folkeparti i Erhvervskrisen i Virkeligheden ikke havde noget Standpunkt, men at det lod sig drive

her og der, fuldstændig som det passede Regeringen? Jeg ved ikke, om dette har været Meningen, i saa Fald vil det jo sige, at der ingen reel Mening er. Men hvis der var en reel Mening, hvis der bag disse Udtalelser laa noget om, at man vilde gøre dette eller hint, kan man jo ikke nøjes med at sige, at man vil indføre regulerende Foranstaltninger. Der kræves ganske afgjort en dybere Gaaen til Bunds, en dybere Undersøgelse af, hvad der eventuelt kan hjælpe, og hvor Hjælpen er mulig, og en saadan Hjælp kan kun ydes i Kraft af Indstilling fra de paagældende Industriers Side.

Tager man Socialdemokratiet og ser paa dette Partis Stilling, saa konstaterer jeg gerne og med stor Tilfredshed, at man fra mit Partis Side i Toldudvalget fastslog Socialdemokraternes ærlige Villie til at hjælpe Industrien, og derfor er vi fornuftigvis Socialdemokraterne, som i høj Grad er et Realitetsparti, Tak skyldig. Socialdemokraterne er i det hele taget et Parti, som vi fra konservativ Side ganske naturligt maa tage paa med en vis Venskabelighed; thi Socialdemokratiet forlyster sig jo med af og til at udsende smukke Frierbreve til det konservative Folkeparti. Da jeg nu har læst, at ingen ung Kvinde i Længden kan modstaa tilstrækkelig mange Frierier, vil det let forstaaes, at naar et saa ophøjet Væsen som Kvinden ikke kan klare sig overfor noget sligt, kan det blive endnu vanskeligere for et jordisk Parti som det konservative Folkeparti at klare sig overfor saa megen Venlighed. Jeg vil dog straks give Socialdemokraterne det Raad, at de, hvis de skal naa frem ved at fortsætte deres Frieri, ikke bør afsvække de blide Følelser, som disse Frierier naturligt kan vække hos os, ved, naar Frieriet ikke lykkes netop i det Øjeblik, de ønsker det, at blive saa forfærdelig vrede. At Socialdemokraterne bliver vrede, er en Sag for sig, men jeg vil opfordre dem til at lade den Vrede blive hjemme i Rømersgade, eller hvor de nu ellers boltrer sig, og undlade at vise os den, thi den virker, som sagt, i nogen Grad afsvækkende paa de blidere Følelser. Men vi er for saa vidt Socialdemokraterne taknemmelige for, at de er Erhvervene bevaagne, og jeg kan i Tilslutning til, hvad der er sagt af mine Partifæller i Toldudvalget, erklære, at paa min Hjælp skal det paa ingen Maade skorte, naar det viser sig, at Hjælp er mulig, og at den ikke paa anden Maade bliver alt for forfærdelig dyr. Hvad er det saa, man paa den ene Side vil og paa den anden Side ikke vil? Paa den ene Side har disse Oppositions-